

Amigues i amics,

Prenc una de les decisions que més m'han costat de les ja moltes que he pres en aquesta vida. Al proper novembre faré, si Déu vol, 80 anys. Cinc menys que Unió. I en fa 43 d'anys que estic fent Unió.

Decideixo donar-me de baixa del meu partit: Unió Democràtica de Catalunya. Amb dolor, trist. Però ben conscient. Porto mesos interrogant-me.

Volia seguir pensant que hi havia possibilitat de tornar a néixer. Però, dues darreres "maneres de fer" precipiten la meva decisió:

- L'ajornament, i l'anunci del seu desdoblament, del Congrés Nacional. Confiava en la seva dinàmica regeneradora i, que a no trigar, obríem nova etapa.
- Les accions estratègiques de preparació i desenvolupament de la celebració de l' Assemblea "pre-congresual" de Barcelona-ciutat. La meva personal trajectòria de tant temps d'organitzar i fer viure la nostra inter-comarcal en anys, molts, ben complicats m'han donat prou perspectives per a valorar "certs" moviments. Considero que cal sumar. Gairebé sempre i més en situacions com l' actual.

Seguia confiant, també, que ens calia una miqueta, ni que només fos una miqueta, d'autocrítica. I no voler amagar el cap sota l'ala.

M'ha costat trobar la meva resposta en mi mateix.

Hi ha molt sentiment acumulat. Molta estima. I molta dosi d'amistat. I molts, també molts, neguits i anys de feina feta.

A 1952 vaig començar a aprendre el què és i ha de significar el compromís personal. I el social. L'aprenentatge de vida en els moviments juvenils cristians em va permetre anar-me comproment en responsabilitats a associacions culturals, professionals i cíviques. I, amb caràcter ben transcendental, encarrilar la meva vida professional al camp de l'educació.

El compromís polític el vaig anar assolint. Sense filiació partidista. Però, implicat, . . . amb compromís i fent-me com a persona i com a ciutadà. Vaig participar en accions cíviques i socials en pro de la recuperació de les llibertats democràtiques. La dimensió política s'anava definint. Anys de creixement.

Quan a 1973 decideixo ingressar a Unió ho faig essent demòcrata d'inspiració cristiana i per trobar en el seu ideari el personalisme comunitari. Portava experiència social i, també, política. I, ben aprofundit, el sentit del compromís.

Em vaig comprometre, des del primer dia, a militar activament a Unió. I ho he fet amb responsabilitat, iniciativa i dedicació. Per manera de ser, liderant nous projectes i fent equip.

Durant dos llargs períodes, vaig presidir la inter-comarcal de la ciutat de Barcelona. Vaig col·laborar en la fundació de la Comissió nacional d' Educació d' Unió, de la que en vaig ésser President. Vaig ésser Secretari de Política Educativa d' Unió.

Unió em va confiar el màxim del meu desig de servir Catalunya i els meus conciutadans. Vaig ésser Diputat al Parlament de Catalunya, per Barcelona, a les II, III, IV i V legislatures: 1985 a 1999.

A 2003 vaig participar en la constitució de la Unió de la Gent Gran.

Educació i política; política i educació. Un binomi vital i sense deixar mai de sentir-m'hi compromès.

La consulta interna de 14 de juny de 2015 i les seves repercussions em fan entrar en aquest període de reflexió. Vaig procurar la celebració de l'assemblea de la Unió de la Gent Gran a 28 d'octubre que va significar poder acabar el meu compromís de la seva presidència.

Durant aquests darrers mesos no he aportat la meua personal i habitual dinàmica d'activitat a Unió.

El partit, el meu, sempre i per l'estima que li tinc l'he considerat com a **eina** social de transformació per tal d'anar ajudant a construir una societat més justa i plenament solidària.

Al 2000 se'm va convidar a moure'm per a la millora de les problemàtiques que afecten les persones grans. Per a les famílies i, jo repeteixo sempre que puc, conseqüentment per a tota la societat.

Avui, finalitzant abril 2016, segueixo compromès i actuant amb aquestes mateixes maneres de ser i de fer. Segueixo al meu barri, a Sants, i a l'àmbit de tot el meu país, Catalunya, procurant aportar-hi alguna cosa més.

A hores d'ara no crec que entri a formar part de cap altre partit. Estimo massa Unió.

Com a persona independent – sempre així m'he sentit – procuraré estar lleialment disponible per aquelles iniciatives que siguin adients amb els principis del meu compromís personal que, penso, han pogut quedar evidents.

Des de juliol de 2015, amb un grup de companyes i de companys, estem impulsant el Grup d' Opinió GENT GRAN. Cercant fonts de pensament i promovent el debat per a posar a disposició de qui calgui no només opinions, sinó propostes d'actuació cívica, social i política.

Estic compromès – forma part de la meua manera d'existir – suficientment amb entitats de la societat del voluntariat organitzat. No he parat. Segueixo treballant socialment i política. I tinc intenció de prosseguir fins que pugui ser útil i no destorbi.

La meua esposa, Pepa, ha estat amb el seu suport i comprensió ajudant-me sempre a fer possible aquest estil de vida. És de justícia manifestar-ho avui.

Us he dirigit aquestes ratlles significant-vos com **amigues i amics**. I que per molts anys així sia,

Jaume Jané i Bel

Sants – 1 de maig de 2016